

30. en weer een tegenvaller...

Januari 2009

Wat een goed jaar had moeten worden, begint meteen al bedroevend slecht. Mijn nieuwe gereconstrueerde borst uit Aken is af aan het sterven. De artsen begrijpen er niets van maar daar schiet ik ook niks mee op. Feit is dat ik lijdzaam moet toezien hoe mijn nieuwe borst langzaam zwart aan het worden is. Het enige dat ik nu kan doen is afwachten. De bloedvaten hebben het schijnbaar niet gered. Ik mag er voorlopig niets aan laten doen omdat weer een narcose weleens fataal zou kunnen zijn. Wel mag ik aan mijn herstel werken. Heel verdrietig word ik er van. Dacht ik bijna klaar te zijn met de ellende en nu moet alles weer van voren af aan. Een ding weet ik zeker: Ik ga niet meer naar Aken. Na overleg met mijn oncoloog besluit ik dat het tijd is voor wat actie om in ieder geval mijn conditie wat op peil te krijgen. Ik meld me aan bij een nordic walking club en bij yoga. Met de beweging buiten hoop ik mijn lymfeklieren te stimuleren wat harder te werken en zo snel mogelijk de troep op te ruimen. Yoga is lekker om te leren ontspannen, wat mijn hoofd nu wel kan gebruiken.

Verder kan ik niet meer doen dan wachten wat er met mijn restje borst gebeurt. Ik heb inmiddels geen vertrouwen meer in de plastisch chirurg die het mij allemaal zo mooi had voorgespiegeld. Via een kennis ken ik een andere zeer kundige plastisch chirurg waarvan ik weet dat hij in Weert opereert. Ik besluit om vrijblijvend een afspraak bij hem te maken en zijn oordeel af te wachten. Hij heeft tenslotte mijn kennis perfect geholpen. Al mijn hoop is nu op hem gevestigd.

Februari 2009

Een lange maand is er voorbij sinds het slechte nieuws over mijn borst werd medegedeeld. Het valt me zwaar om in de spiegel te kijken en mijn afschuwelijke lijf te aanschouwen. Littekenweefsel dat nog niet is hersteld en een vieze donkere massa daar waar een borst hoort te zitten.

Het nordic walken bevalt me echter goed en ik merk dat ik er meer energie van krijg. Ondanks dat het lopen moeilijk gaat, kan ik met mijn stokken aardig vooruit. Dat geeft moed. Ook de yoga is heerlijk om te doen. Het heeft wat moeite gekost om te leren ontspannen maar nu ik dat eenmaal onder de knie heb is het een welkome afleiding. In maart kan ik eindelijk terecht bij dokter Bato in Weert. Ik herinner me hem als een aardige en betrokken specialist. In de wereld van de plastische chirurgie heeft hij naam gemaakt. Ik hoop van harte dat hij me verder kan helpen. Het wachten is het ergste. Gelukkig is er thuis nog veel te genieten. Het lijkt wel winterwonderland in onze tuin. Zo lang we hier nog wonen is het dubbel genieten.

